

DOSAR NR.38266/3/2008

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. 2872
ȘEDIȚA PUBLICĂ DE LA DATA DE 07.07.2009
CURTEA COMPUSĂ DIN :

PREȘEDINTE
GREFIER

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamanta SC [REDACTED] SRL în contradictoriu cu pârâții ANAF – DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE SECTOR 3, având ca obiect „anulare act”

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la termenul din 09.06.2009 care au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată și care face parte integrantă de prezenta, când instanța având nevoie de timp pentru a delibera și a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 16.06.2009, 23.06.2009, 30.06.2009 și 07.07.2009, când a hotărât următoarele :

CURTEA,

Asupra cauzei civile de față constată că prin cererea înregistrată la Tribunalul București-Secția A IX-A Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. [REDACTED] reclamanta SC [REDACTED] SRL a chemat în judecată pe pârâții AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ-DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BUCUREȘTI, solicitând anularea deciziilor nr. 281/27.08.2008 și 307/18.09.2008 emise de pârâtă.

În motivarea în fapt a cererii reclamanta arată că de la începutul anului 2008 societatea este supusă în mod inexplicabil unor controale ale statului, atât la punctele de lucru cât și la sediul central, mai întâi două controale ale Gărzii Financiare și apoi acesta al ANAF, fiind în imposibilitatea să-și mai desfășoare activitatea, fără să se constate vreo neregulă, societatea fiind cu toate plățile la zi.

Inspectorii fiscali au anunțat telefonic că au constatat că societatea nu ar fi angajat persoane cu handicap în funcție de prevederile Legii nr.102/1999, modificată prin Legea nr.343/2004, s-a explicat atunci că, având în vedere obiectul de activitate al societății, „ activități de protecție și gardă”, aceste prevederi nu pot

fi imputate, organele fiscale comunicând că aceste aspecte vor fi consemnate în obiectiv, lucru care nu s-a întâmplat.

Reclamanta arată că Raportul de inspecție fiscală este lovit de nulitate absolută, întrucât nu este semnat de toți consilierii și inspectorii, a invocat acest lucru, inspectorii fiscali au luat raportul pentru a fi completat cu semnăturile lipsă și nici când reprezentantul societății s-a prezentat la sediul ANAF pentru a intra în posesia acestuia nu i-a fost comunicat, fiind de rea-credință mențiunea „refuză să semneze”, în condițiile în care Raportul nu era semnat nici de aceștia.

Pe fond, reclamanta susține că societății nu-i pot fi aplicabile prevederile Legii nr.102/1999, modificată prin Legea nr.343/2004, pentru desfășurarea activității aceasta trebuie să respecte prevederile Legii nr.333/2003, iar cu privire la selecția și angajarea personalului de pază și gardă de corp, acesta trebuie să îndeplinească condițiile cumulative prevăzute de art.39 din Legea nr.333/2003, printre care, să fie apt din punct de vedere medical pentru exercitarea funcției și să fie atestat profesional potrivit prevederilor acestei legi.

De asemenea, se mai susține că inspecția fiscală nu a ținut seama nici de prevederile art.78 pct.4 din Legea nr.448/2006, care prevede că fac excepție instituțiile publice de apărare națională ordine publică și siguranță națională, prin art.3.1 din HG nr.196/2005 fiind definite forțele complementare din structura forțelor de ordine publică și siguranță publică, în teza a IV-a ca fiind constituite din societăți specializate de protecție și pază.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr.102/1999, modificată prin Legea nr.343/2004, Legii nr.333/2003, art.46 din OG nr.92/2003, art.3.1 din HG nr.196/2005.

În susținerea cererii reclamanta a depus la dosarul cauzei reclamanta a depus la dosarul cauzei următoarele înscrisuri : Decizia nr. [redacted] și Decizia nr. 307/18.09.2008; Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. [redacted], decizia nr. [redacted] privind nemodificarea bazei de impunere, Anexe.

La data de 18.11.2008 pârâta a depus la dosarul cauzei actele care au stat la baza emiterii deciziilor contestate, iar prin încheierea din data de 16.12.2008 a Tribunalului București s-a dispus, în temeiul art.16¹ din Legea nr.554/2004 introducerea în cauză în calitate de pârâtă a Administrației Finanțelor Publice Sector 3 București, autoritatea emitentă a deciziei de impunere atacate.

Prin sentința civilă nr.315/27.01.2009 pronunțată în dosarul nr.38266/3/CA/27.01.2009 al Tribunalului București-Secția A VIII-A Contencios Administrativ și Fiscal a fost admisă excepția de necompetență materială și declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București-Secția A VIII-A Contencios Administrativ și Fiscal unde a fost înregistrată la data de 18.02.2009.

La data de 23.04.2009 reclamanta a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.42 și 43 din OUG nr.102/1999, aprobată prin Legea nr.519/2002 cu modificările și completările ulterioare prin Legea nr.343/2004, privind protecția în muncă a persoanelor cu handicap, iar prin încheierea din data de 28.04.2009 a fost respinsă excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă, reținându-se că dispozițiile OUG nr.102/1999 au fost abrogate de Legea nr.448/06.12.2006, privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.

La data de 09.06.2009 reclamanta a depus la dosarul cauzei Ordinul de plată nr. [redacted] prin care a achitat suma de [redacted] lei.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele:

Prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. [redacted] ale debitoarei SC [redacted] SRL s-a stabilit în sarcina societății obligația plății sumei de [redacted] lei reprezentând vărsăminte de la persoane juridice, pentru persoanele cu handicap neîncadrate, și majorări de întârziere, pentru perioada [redacted].2003-[redacted].2007.

Din cuprinsul acestei decizii rezultă că pârâta a avuta în vedere Raportul de inspecție fiscală nr. [redacted] / [redacted], precum și dispozițiile Legii nr.343/2004, HG nr.1513/2002, HG nr.784/2005, Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată și actualizată, dispozițiile Ordinului nr. 560 din 12.10.2005, OG nr.61/2002, Legea nr.210/2005

În cuprinsul deciziei autoritatea administrativ-fiscală a reținut că societatea nu a angajat persoane cu handicap, proporțional cu numărul de angajați, în perioada 01.01.2003-31.05.2006 și nici nu a constituit și virat în termen legal această obligație.

La data de 30.05.2008 AFP Sector 3 a emis Decizia nr. [redacted] privind nemodificarea bazei de impunere, în temeiul art.86 alin.1 din Codul de procedură fiscală, iar prin Decizia nr. [redacted] referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale, emisă în temeiul art.88 lit. c și art.119 din OG nr.92/2003, republicată, pentru plata cu întârziere a impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale și a altor venituri ale bugetului general consolidat, s-au calculat accesorii pentru Deciziile nr. [redacted], nr. [redacted], nr. [redacted] în sumă totală de [redacted] RON.

Împotriva deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. [redacted], a Deciziei nr. [redacted] privind nemodificarea bazei de impunere și a Raportului de inspecție fiscală nr. [redacted] reclamanta a formulat contestație, înregistrată la AFP Sector 3 sub nr. [redacted], iar prin contestația înregistrată sub nr. [redacted] și completată cu adresa înregistrată la DGFP-MB sub nr. [redacted], reclamanta a contestat din nou aceste acte administrativ

fiscale precum și Deciziile nr. [REDACTED], nr. [REDACTED], nr. [REDACTED], în sumă totală de [REDACTED] RON.

Prin decizia nr. [REDACTED]/27.08.2008 emisă de DGFPB-Serviciul de Soluționare a Contestațiilor a fost respinsă contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. [REDACTED], emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. [REDACTED], comunicată la data de [REDACTED], ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această decizie organul de soluționare a contestațiilor din cadrul autorității administrativ fiscale a DGFPMB a reținut că reclamanta a depășit numărul de 100 de angajați începând cu data de 01.02.2003 și nu a solicitat trimestrial la Agenția teritorială de ocupare a forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap în vederea angajării, în temeiul art.42 din OUG nr.102/1999, cu modificările ulterioare, societatea avea obligația angajării de persoane cu handicap cu contracte individuale de muncă, într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, iar în cazul neangajării acestor persoane, conform art.43 avea obligația de a plăti lunar o sumă egală cu salariul brut pe economie înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu a angajat persoane cu handicap, iar până la data inspecției societatea nu a prezentat documente care să ateste solicitări de repartizare de persoane cu handicap la ANOFM.

De asemenea, se mai reține că dispozițiile art.42 și 43 din OUG nr.102/1999 aprobată prin Legea nr.519/2002 au fost menținute pentru perioada de timp de după 18.07.2004, prin art.42 și 43 din Legea nr.343/12.07.2004, pentru modificarea și completarea OUG nr.102/1999.

Sușinerile contestatoarei că societății nu-i pot fi aplicabile prevederile OUG nr.102/1999, modificată prin Legea nr.343/2004, întrucât pentru desfășurarea activității aceasta trebuie să respecte prevederile Legii nr.333/2003, iar cu privire la selecția și angajarea personalului de pază și gardă de corp, acesta trebuie să îndeplinească condițiile cumulative prevăzute de art.39 din Legea nr.333/2003, printre care, să fie apt din punct de vedere medical pentru exercitarea funcției și să fie atestat profesional potrivit prevederilor acestei legi, nu poate fi reținută întrucât potrivit art.43 alin.2 din OUG nr.102/1999, cu modificările ulterioare erau exceptați numai agenții economici autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile teritoriale de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel e persoane în vederea angajării.

De asemenea, s-a apreciat că nici afirmația că nu au fost luate în considerație prevederile art.78 pct.4 din Legea nr.448/2006, care prevede că fac excepție instituțiile publice de apărare națională ordine publică și siguranță națională, întrucât această lege a intrat în vigoare la data de 01.01.2007, neputându-se aplica

pentru perioada 01.02.2003-31.05.2006, pentru care s-au stabilit obligațiile fiscale contestate, iar începând cu data de 01.06.2006, societatea a constituit, a declarat la organul fiscal teritorial și a virat această obligație, recunoscând astfel aplicabilitatea prevederilor legale în vigoare, respectiv OUG nr.102/1999, modificată prin Legea nr.343/2004, deși obiectul de activitate al acesteia este același, respectiv de pază și protecție.

În ceea ce privește nulitatea actului administrativ fiscal, se reține că în condițiile în care Anexa nu este act administrativ fiscal, fiind parte integrantă din Raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate nu există nici un element lipsă prevăzut de art.46 din Codul de procedură fiscală de natură să atragă nulitatea absolută a deciziei iar societatea nu dovedește vătămarea produsă prin lipsa semnăturii.

Susținerea privind controalele la care a fost supusă de asemenea nu este întemeiată, întrucât inspecția a fost generală și a vizat perioada 01.01.2003-31.12.2007, iar societatea nu a mai fost verificată din punct de vedere fiscal, conform art.100 alin.2 din Codul de procedură fiscală.

De asemenea, prin decizia nr. [REDACTED] emisă de DGFPB-Serviciul de Soluționare a Contestățiilor a fost respinsă contestația formulată împotriva Deciziilor nr. [REDACTED], nr. [REDACTED], nr. [REDACTED], în sumă totală de [REDACTED] RON, comunicate la data de [REDACTED] 2008, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această decizie organul de soluționare a contestațiilor din cadrul autorității administrativ fiscale a DGFPMB a reținut că prin deciziile în cauză organul fiscal a calculat la majorări de întârziere la suma stabilită în sarcina societății prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. [REDACTED], fiind incidente prevederile art.119 alin.1 și 120 din Codul de procedură fiscală, nefiind debite noi în sarcina societății.

Împotriva acestor decizii și a actelor administrativ-fiscale, reclamanta s-a adresat instanței de contencios administrativ și fiscal, criticându-le pentru nelegalitate și netemeinicie, pentru considerentele arătate.

Analizând actele și lucrările dosarului, deciziile contestate, în raport cu probatoriul administrat în cauză și susținerile părților, Curtea apreciază contestația ca fiind neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Analizând cu precădere motivele de nulitate absolută invocate de reclamantă nu se poate reține în acest sens că de la începutul anului 2008 societatea este supusă în mod inexplicabil unor controale ale statului, atât la punctele de lucru cât și la sediul central, mai întâi două controale ale Gărzii Financiare și apoi acesta al ANAF, fiind în imposibilitatea să-și mai desfășoare activitatea, fără să se constate vreo neregulă, societatea fiind cu toate plățile la zi.

Împrejurarea că societatea a mai fost controlată de Garda Financiară nu prezintă relevanță în ceea ce privește inspecția fiscală desfășurată de ANAF, obiectul controlului vizând aspecte diferite și neexistând nici o excepție pentru situația că autorități de control diferite efectuează controale la aceeași societate într-un anumit an. Din punct de vedere al inspecției fiscale prezintă relevanță dacă pentru aceeași perioadă a mai fost supusă inspecției fiscale, or din acest punct de vedere, așa cum a reținut și organul de soluționare a contestației, inspecția a fost generală, a vizat perioada 01.01.2003-31.12.2007, iar societatea nu a mai fost verificată din punct de vedere fiscal.

Împrejurarea că inspectorii fiscali nu a consemnat în obiecțiuni, obiecțiunile furnizate telefonic și că Raportul de inspecție fiscală este lovit de nulitate absolută, întrucât nu este semnat de toți consilierii și inspectorii, nu poate fi reținută, întrucât la pagina 20 din Raport este consemnată obiecțiunea societății cu privire la diferențele și majorările calculate la contribuția pentru protecția și încadrarea persoanelor cu handicap, Raportul de inspecție poartă semnătura inspectorilor care l-au întocmit și este avizat de Șeful de serviciu Inspecție Fiscală Persoane Juridice, așa cum s-a reținut, Anexa nu este act administrativ fiscal, fiind parte integrantă din Raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate și nu există nici un element lipsă prevăzut de art.46 din Codul de procedură fiscală de natură să atragă nulitatea absolută a deciziei, în contextul în care societatea nu dovedește vătămarea produsă prin lipsa semnăturii.

În sfârșit, se reține că Raportul de inspecție fiscală a fost comunicat reclamantei o dată cu Decizia nr. [REDACTAT] privind nemodificarea bazei de impunere, iar reclamanta nu a dovedit nici o vătămare, în acest sens, atât în fața organului de soluționare a contestațiilor cât și în fața instanței de judecată, făcându-și toate apărările, în raport cu constatările Raportului de inspecție și actele administrativ-fiscale contestate.

În mod corect organul administrativ-fiscal AFP Sector [REDACTAT] și organul de soluționare a contestației DGFPMB au apreciat că în condițiile în care începând cu data de 01.02.2003 reclamanta a depășit numărul de 100 de , în temeiul art.42 din OUG nr.102/1999, aprobată prin Legea nr.519/2002, prevederi menținute pentru perioada de timp de după data de 18.07.2004, prin art.42 și 43 din Legea nr.343/12.07.2004, pentru modificarea și completarea OUG nr.102/1999, aceasta avea obligația angajării de persoane cu handicap cu contracte individuale de muncă, într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, societatea având obligația să solicite repartizarea de persoane cu handicap la ANOFM, fiind exceptată de la această obligație dacă făcea dovada acestei solicitări, fără să i se repartizeze aceste persoane, pentru a fi angajate cu contract individual de muncă.

Reclamanta avea posibilitatea să procedeze la neangajarea acestor persoane, conform art. 43, însă în acest caz avea obligația de a plăti lunar o sumă

egală cu salariul brut pe economie înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu a angajat persoane cu handicap.

Prin urmare, susținerea reclamantei că societății nu-i pot fi aplicabile prevederile Legii nr.102/1999, modificată prin Legea nr.343/2004, pentru desfășurarea activității aceasta trebuie să respecte prevederile Legii nr.333/2003, iar cu privire la selecția și angajarea personalului de pază și gardă de corp, acesta trebuie să îndeplinească condițiile cumulative prevăzute de art.39 din Legea nr.333/2003, printre care, să fie apt din punct de vedere medical pentru exercitarea funcției și să fie atestat profesional potrivit prevederilor acestei legi, nu poate fi reținută.

Pe de o parte, nu există nici o dispoziție prin care să excepteze societățile cu obiectul de activitate al reclamantei de la obligațiile prevăzute de art.42 din OUG nr.102/1999, aprobată prin Legea nr.519/2002, modificată prin Legea nr.343/12.07.2004, reclamanta având obligația să se conformeze obligației de a solicita ANOFM persoane cu handicap, calificate în meseriile respective, așa cum prevede art.43 alin.2, astfel încât nu există nici o incompatibilitate de aplicare a celor două acte normative.

În al doilea rând, nu poate fi stabilită o prezumție că la societăți de pază și protecție nu pot fi angajate persoane cu handicap, indiferent de natura handicapului, sau că societatea nu desfășoară și activități în cadrul compartimentelor funcționale (administrativ, contabilitate, relații cu publicul, dispecerat, etc.) unde pot fi angajate persoane care nu desfășoară nemijlocit activități de pază și protecție.

Pe de altă parte, chiar și în această ipoteză, reclamanta avea posibilitatea să refuze angajarea unor persoane cu handicap cu condiția plății plății lunar a unei sume egală cu salariul brut pe economie înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu a angajat persoane cu handicap.

De asemenea, se mai susține că inspecția fiscală nu a ținut seama nici de prevederile art.78 pct.4 din Legea nr.448/2006, care prevede că fac excepție instituțiile publice de apărare națională ordine publică și siguranță națională, prin art.3.1 din HG nr.196/2005 fiind definite forțele complementare din structura forțelor de ordine publică și siguranță publică, în teza a IV-a ca fiind constituite din societăți specializate de protecție și pază.

Nici această susținere nu poate fi reținută, pentru că, așa cum a reținut și organul de soluționare a contestației, această lege a intrat în vigoare la data de 01.01.2007, neputându-se aplica retroactiv, pentru perioada 01.02.2003-31.05.2006, pentru care s-au stabilit obligațiile fiscale contestate, instanța de judecată având obligația stabilirii legalității și temeiniciei actului administrativ-fiscal în raport cu dispozițiile legale în vigoare la data emiterii acestuia, singura excepție fiind cea prevăzută de art.43 alin.2.

Referitor la decizia nr.307/18.09.2008 emisă de DGFPB-Serviciul de Soluționare a Contestărilor prin care a fost respinsă contestația formulată împotriva Deciziilor nr. [redacted], nr. [redacted], nr. [redacted], în sumă totală de [redacted] RON, comunicate la data de [redacted].2008, ca neîntemeiată, în mod corect organul de soluționare a contestațiilor din cadrul autorității administrativ fiscale a DGFPMB a reținut că prin deciziile în cauză organul fiscal a calculat majorări de întârziere la suma stabilită în sarcina societății prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. [redacted], fiind obligații accesorii, fără să stabilească debite noi în sarcina societății, în condițiile art.119 alin.1 și 120 din Codul de procedură fiscală, în raport și de prevederile art.85 din Codul de procedură fiscală, prin cererea de chemare în judecată reclamanta neaducând nici o critică acestei decizii.

Față de aceste considerente, reținând că pârâta în mod corect a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei totale de [redacted] lei lei, Curtea urmează să respingă contestația ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge contestația formulată de reclamanta SC [redacted] SRL cu sediul în București, str. [redacted] nr. [redacted] bl. [redacted] sc. [redacted] et. [redacted] ap. [redacted] Sector [redacted] în contradictoriu cu pârâtele **AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ-DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BUCUREȘTI**, cu sediul în București, str. [redacted] nr. [redacted] sector 2 și **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE SECTOR [redacted]** cu sediul în Mun. București, str. [redacted] sector [redacted] ca neîntemeiată.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare
Pronunțată în ședință publică azi, 07.07.2009.

PREȘEDINTE,
[redacted]

GREFIER
[redacted]

Red. H.P/Dact. H.P/5ex

2
**CONFORM CU
ORIGINALUL**